

ret, at han naturligvis vil henvende sig til Arbejdsgiver- og Arbejderorganisationerne for at faa Indstillinger angaaende de paagældende Personer. Under hvilken Form det skal ske, er ikke nærmere præciseret, om der skal indstilles flere, end der skal vælges — det bliver en Sag, Ministeren maa afgøre for sig —; men den paritetiske Sættelse er sikret derved, at der kommer lige mange fra hver Side foruden den af Ministeren valgte Formand. Med de nævnte Bestemmelser er vi betrygget imod, at der opstaar Strid om Betalingen for disse Arbejder.

Lovforslaget, som det foreligger her, kan til Trods for de Forbedringer, der nu er sket, ikke fra vor Side karakteriseres som godt. Det indeholder fremdeles den Sammenkobling, som vi fra først af har ment ikke burde finde Sted, og samtidig med denne Sammenkobling sker der Forandringer i Administrationen, som vi maa beklage. Jeg vil ogsaa antage, at man vil beklage dem fra andre Sider, vistnok fra alle andre Sider, som har haft med Arbejdsløshedsinspektoret at gøre. Den nuværende Arbejdsløshedsinspektør er nemlig bestemt til at ofres for denne Sag. Det beklager jeg. Jeg skal ikke fremdrage Udtalelser, der er fremsat i det andet høje Ting fra forskellige Sider, for ikke derved at hvirvle en Diskussion op. Det ønsker jeg ikke. Jeg ønsker kun at aflægge det personlige Vidnesbyrd, at jeg mener, vedkommende Dame som Embedsmand har røgtet sit Hverv godt og har set med fuldkommen Forstaaelse paa de Ting, hun havde med at gøre, og har varetaget dem saa upartisk, som, saa vidt jeg kan se, noget Menneske er i Stand til. Det var ikke saa sært, at hun kunde gøre det, thi foruden at det skyldes hendes Karakter, har Forholdene opdraget hende netop til denne Plads, idet hun har været med til fra først af sammen med den tidligere Arbejdsløshedsinspektør, som Sekretær, at forme Grundlaget, forme Stamloven, Loven af 1907 og de efterfølgende Arbejdsløshedslove. Derfor havde hun saa fortrinlige Betingelser for at virke i dette Kald, at jeg for mit Vedkommende beklager, om hun nu skal forsvinde.

Ud over dette er der efter min Mening ikke Anledning til at opholde sig ved denne Sag. Der er nu i hvert Fald naaet en Overenskomst, og selv om den ikke er, som vi kunde ønske den, er den sikkert heller ikke, som man kunde ønske den fra den anden Side — det har man i hvert Fald ikke haft Følelsen af før. Og naar

Forholdet er det, at vi har kunnet mødes, kan jeg naturligvis kun ligesom Ordføreren anbefale at stemme for Lovforslaget.

Gunnar Fog-Petersen: Som Lovforslaget nu er formet, bygger det videre paa det bestaaende Grundlag for vor Arbejdsløshedslovgivning med Mulighed for en bedre Kontrol og med Hensyntagen til Statens og Kommunernes overordentlig stærkt tyngede Budgetter. Lovforslaget er ved de Forhandlinger, som er blevet ført, blevet befriet for 3 Pletter. Jeg tror, at den højtærede Minister har været under Indflydelse fra 3 forskellige Sider. For det første har han været under Indflydelse af de ikke sociale Kredse i vort Land, som med stigende Styrke i det sidste Aar har sat sig til Opgave at ødelægge en Række af Arbejdernes Organisationer, helst al Organisation i Samfundet. De havde sat deres Præg paa § 20, Stykke 2; men dette er nu forsvundet. Man har ikke vidst, hvor stærke disse Kræfter i vort Folk var, men man ser nu, at de ikke var stærke nok til at fastholde deres Indflydelse, og jeg tror, at de gaar svækkede ud af denne Forhandling. Dernæst har Ministeren været under Indflydelse af specielle Arbejdsgiverinteresser, og disse Interesser havde paa et vist Tidspunkt af Forhandlingerne tilsyneladende gode Kort paa Haanden. Det er imidlertid ikke lykkedes dem at faa det Særpræg, som man ønskede gennem Kortsystemet, sat paa Loven, eller faa den Særindflydelse, som man fra Arbejdsgiverorganisationernes Side ønskede at udøve her, opretholdt. For det tredje har Ministeren været under Indflydelse af mange af dem, jeg vil kalde vort Samfunds kloge Koner. De har øvet deres Indflydelse paa Nødhjælpsbestemmelserne, hvor man har villet have en egen Form for Arbejde frem; men i Stedet for at tage praktisk og ligetil paa Spørgsmaalet, opnaaede man kun paa Forhaand at rejse en Løndiskussion, hvis eneste sikre Resultat vilde være blevet — hvis Tanken var blevet opretholdt og ført videre —, at der ingenting var sket. Ogsaa dette er forsvundet. De Kræfter, der her har været raadende, de kloge Koner, som jeg kaldte dem, har kun tilbage Ministerens herlige Dogme om „paa den ene Side“ og „paa den anden Side“, et Dogme, hvorom der kan siges meget baade pro et contra, men som jeg haaber ikke skal blive en Hindring for at tage praktisk paa Sagen og faa Arbejder sat i Gang paa det Grundlag, som nu foreligger.